

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De secundo motivo excitandi in cælum desiderii: quod ibi omnia
nostra desideria compleantur. Qua ratione terrena tantùm & non cælestia
desideras, eadem necesse est, ut cælestia tantùm & non ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Nisi cor, lingua, & manus ad devotionem simul conspirent, ipsa exspirabit devotio.
In 4. parte, Feria 5. hebdomadae 26. Vbi qua dicuntur de devotione, facile possunt de oratione & de perseverantia intelligi.

Veri fiducia, confidenti nunquam infida.
In 2. parte, Feria 3. hebdomadae post Pascha.

Sicut qui nimis satagit, non satis Deo fidit, sic nequeis, qui de suo non satis agit.
In 3. parte, Sabbato hebdomadae 14. ubi de Canana.

Vide & in 2. parte, Feria 5. hebdomadae 3. in Quadragesima, ubi de perseverantia, quae dum caetera pugnant virtutes, sola vincit.

FERIA TERTIA.

DE SECUNDO MOTIVO EXCITANDI In Caelum desiderii: quod ibi omnia nostra desideria compleantur.

Igitur qui convenerant, interrogabant eum dicentes; Domine si in tempore hoc restitues Regnum Israel? Dixit autem eis: non est vestrum nosse tempora, vel momenta, quae Pater posuit in sua potestate. Act. 2.

VERITAS PRACTICA.

Qua ratione terrena tantum & non caelestia desideras, eadem necesse est ut caelestia tantum & non terrena desideres.

RATIO est, quia idcirco terrena tantum & non caelestia desideras, ut appetitiones animi sic facilius expleantur.

Sed ex plendis appetitionibus animi necesse est potius, ut caelestia tantum, & non terrena desideres.

Ergo qua ratione terrena tantum & non caelestia desideras, eadem necesse est ut caelestia tantum & non terrena desideres; Quod quam sit ad praxim perutile, diligenter inquirendum.

I. PUNCTUM.

CUM nondum scirent Discipuli, quo Christus tempore quoque modo, Regnum suum in hoc mundo manifestaret, vehementer id aiebant rescire, ac propterea illum omnes interrogant, quasi uno omnes desiderio rei tantae & tamdiu expectatae tenerentur: Domine, si in tempore hoc restitues Regnum Israel. Id est Israelitico populo, cui a Romanis erat substractum & translatum ad

Haynesius ve Pars 2.

Herodem Idamaeum. At Christus volens eos avertere a cogitatione Regni temporalis ad Coeleste & aeternum, hoc unum eis respondit: Non est vestrum, nosse tempora vel momenta quae Pater posuit in sua potestate; quasi diceret, quamdiu hic vivitur, ponendus modus curiositati ac humanis desideriis; non est hoc tempus neque locus cupiditatis etiam licitae & honestae adimplendae; Caelo ista reservantur, ubi quidquid volet rationalis appetitus obtinebit; sicut ante illis expresse dixerat, *In Ioan. 16. illo die me non rogabitis quidquam, quia videlicet, ut ait sanctus Augustinus, videbimus eum ubi iam nihil rogemus, nihil interrogemus, quia nihil desiderandum remanebit, nihil quaerendum latebit.*

Hic ergo attentius cogitari posset de hac futura in Caelo foelicitate, qua plene satiabitur anima; & inde sic exardere desiderio Dei videndi, nihil ut praeterea desideres, *Apparebo Ps. 16. conspectui tuo, satiabor cum apparuerit gloria Ps. 85. tua! QUAM dilecta tabernacula tua, Domine virtutum, concupiscit & deficit anima mea in atria Domini. Cor meum & caro mea exultaverunt in Deum vivum. Qui ut affectus solide & efficaciter ad fructum & effectum concitentur, opportuna est admodum veritas, qua sic urgemur ad reprimenda quaeque terrena & humana desideria, Vt illa ipsa ratione, qua terrena*

V V

rena

rena tantum & non cœlestia desideras, eadem necesse sit cœlestia tantum & non terrena desideres.

Quenam porro est ratio, cur terrenis a deo teneamur affectibus, vix autem cœlestia nos ullo modo moveant? Nempe ut rei desideratæ appetitus sic facilius expleatur. Est enim desiderium animæ, velut quædam fames corporis seu velut appetentia cibi, quæ tandiu corpus vexat, donec satietur. Sic a Sapiente,

Prov. 30. concupiscentia comparatur sanguisuga cuius filia id est appetitiones semper dicunt, affer, affer: Quia scilicet hæc earum est natura ut semper appetant, donec expleantur. Atque hinc fit, ut, cum terrena sint magis sensibilia & præsentia quam cœlestia, non modò magis illis afficiamur quam cœlestibus, sed ita toti afficiamur, ut quod dicit Psaltes, *transeamus in affectum sive in concupiscentiam cordis*, id est, quidquid sumus, intellectu, voluntate, memoria, & totis affectibus, circa res terrenas & humanas occupemur, seu sperando, seu timendo, seu gaudento, seu dolendo, prout illæ occurrant, vixque aliquid super sit animi ad res cœlestes & divinas cogitandas. *Pro nihilo habuerunt terram desiderabilem!* Imò et si cœlitus, ut laque sit, æternæ beatitudinis infunderetur cogitatio, statim repellitur, ne quid subducatur aut detrahat humanis illis affectibus quibus toti, terrenis bonis inhiamus.

Pf. 72. *O curva in terras anima, & cœlestium inanes!* *Prop. 4.* *FILII hominum usque quo gravi cordo!*

Certè oportet humanum cor esse valde grave, quod non obstantibus tot motivis quibus ad cœlestia sursum attrahitur, semper deorsum recidat, & quærenti Prophetæ *usque quod sint homines tam gravi & depresso corde*, respondendum sit ita esse ab incunabulis, aut ab ephebis, usque ad tumulum. *Hæc videlicet occupatio magna creata omnibus hominibus, & iugum grave super filios Adam, à die exitus de ventre matris eorum, usque in diem sepulture, in matrem omnium, ut ait Sapiens.* Hæc sunt spinæ suffocantes sementem Evangelicam, ut nullum ferat fructum. Hæc sunt eorum excusationes, qui ad cœnam magnam invitati non lunt venire. Hæc denique desideria multa inutilia & nociva, quæ mergunt homines in interitum & perditionem. Nempe ita immerguntur suis desiderijs ad explendum rei desideratæ appetitum, ut potius intereant quam expleantur, & potius desinant vivere quam appetere. O verò nociva desideria.

Eccl. 4. *Luc. 8.* *Ibid. 14.* *2. Tim. 6.*

Eccl. 4. *Luc. 8.* *Ibid. 14.* *2. Tim. 6.*

Eccl. 4. *Luc. 8.* *Ibid. 14.* *2. Tim. 6.*

Eccl. 4. *Luc. 8.* *Ibid. 14.* *2. Tim. 6.*

II. PUNCTUM.

ATQVI ob hanc ipsam causam, nempe ut appetitiones nostræ plenius & facilius expleantur, res nobis tantum cœlestes & non terrena desideranda sunt.

Quia videlicet si solæ desiderentur, solæ sunt capaces explendis nostris desiderijs, non in hac quidem præsentia vita, sicut in futura, plenissime & superabundanter magis quam credimus: sed quantum interim idonei sumus prægustandæ illius supremæ felicitatis, tantum illa sola felicitas verè concupita, seu Deus ipse desideratus nostrum potest explere desiderium. *Qui replet in bonis desiderium nostrum.* Hoc illi tanquam proprium & singulare dicitur: hoc ille solus efficit, sed diversimodè secundum statum nostrum: perfectè quidem & completè in cœlo à possidentibus; hic autem à desiderantibus inchoatè & incompletè, si videlicet comparatur desiderium cum ipsa possessione.

At si fiat comparatio cœlestis desiderij cum terreno, tunc cœleste dicendum est explere animum tam perfectè quam hic potest expleri, dummodo scilicet sit purum & defecatum desiderium, id est, nullius rei terrenæ affectu permixtū, sive ne ut illa permixtione inficiatur, sive ne in plura dividatur & debilitetur. Hoc enim habent desideria cordis humani, si pura sint & non permixta, ut rei desideratæ naturam & proprietates participant & quodammodo induant; unde fit, ut sicut terrena desideria non possunt satiare appetitum, quia res ipsa terrena quæ desideratur non est capax hujus satietatis efficiendæ: ita planè cœlestia desideria nos replent & satiant, quia hoc est proprium rei cœlestis quæ desideratur, ut nos exsatiat & repleat.

Omnis qui bibit ex aqua hac, sitiet iterum, ait Ioan. 4. Dominus de terrenis desiderijs: qui autem bibit ex aqua quam ego dabo ei, sitiet in æternum, sed aqua quam ego dabo ei, sitiet in eo fons aque salientis in vitam æternam, NEMPE, inquit S. Chrysostomus, qui habet in se fontem non afficitur siti, sic desiderium vitæ æternæ comparatum cum desiderijs hujus mortalis vitæ, fons quidam est quorita expleatur appetitus, ut non sitiat sicut sitit desiderando terrena.

Sicut certè desiderantes cœlum, *sitit in Ps. 62.* *te anima mea, sed siti quadam suavi & beatifica,*

Eccles. 2. 4. bunt adhuc sitiunt, & in eum desiderant prospicere quem vident Angeli. Unde sicut fides & desideria in caelo non impediunt satietatem Beatorum, ita neque hic sanctorum mentium, quae illuc desiderando aspirant. At verò sitis terreni cordis aspera est, inhumana est, crudelis est & barbara, quae tanto magis inanem & vacuū reddit animum quo se magis explere putat. *1. Pet. 1.* Sicut somniat sitiens & bibit, & postquam fuerit expergefactus, lassus adhuc sitit & anima eius vacua est, inquit Propheta: Et paulò post: *Ecce servi mei bibent, & vos sitiitis: Ecce servi mei laetabuntur, & vos confundemini.* Tum enim praecipue sentitur confusio cum aliter atque expectatur, accidit, quod in siti terrena tam familiare est, quam decipi & illudi in humanis & terrenis desideriis, frequens est & prope quotidianum.

Is. 29. Domine, da mihi illam aquam quam promittis, ut non sitiam, neque illuc amplius pergam haurire, ubi cisterna sunt cisterna dissipatae quae continere non valent aquas. *Isid. 65.*

III. PUNCTUM.

1. Cor. 2. **Q**UAE ergo ratione terrena tantum & non caelestia desideras, eadem necesse est ut caelestia tantum & non terrena desideres: quia cum desideria sint velut quaedam animi vacuitates, quas desiderando animus vellet expleri, nunquam explebit terrenis & caducis, sed solum caelestibus ac aeternis: & sicut terrena desiderans avocatur à caelestibus, ne quid terreno desiderio detrahatur: ita desiderantes caelestia prius avocandi sunt à terrenis, quae animū

ita dividunt & distrahunt, ut illis caelestibus ac beatis satis dignè desiderandis par & idoneus esse non possit. Hinc Sponsus sponsae: *Pone me, inquit, ut signaculum super cor tuum, Cant. 8.* In signaculo scilicet sunt cavitates sicut in corde nostro vacuitates illae quas diximus; si qua autem in materia impleta est & formatum signaculum, nunquam replentur illae cavitates nisi per ipsiusmet signaculi superimpositam formam: sic plane desideria nostra nunquam replentur nisi per illum ipsū, ad cuius imaginem & similitudinem formati sumus; Unde illud tam frequens sancti Augustini: *Creasti nos Domine ad te, & inquietum est cor nostrū donec requiescat in te: Necnon istud Divi Bernardi, Capacem quipp: Deo animum quidquid Deo minus est non implebit: ceteris rebus occupari potest, at non repleti.* Quod non minus pie quam verè & fuse Thomas Kempensis; *L. 3. de* *Imit. Chr.* *Quidquid desiderare possum vel cogitare ad solatium meum, non hic expecto, sed in posterū. Expecta c. 16.* *modicū anima mea, expecta divinum promissum, & habebis abundantiam omnium bonorū in caelo, si nimis inordinate ista appetis, perdes aeterna & caelestia; sint temporalia in usu, aeterna in desiderio. Non potes aliquo bono temporali satari, quia ad hac fruenda non es creata; etsi omnia bona creata haberes, non posses esse felix & beata, sed in Deo qui cuncta creavit, tota beatitudo tua & felicitas consistit, non qualis videtur & laudatur a stultis mundi amatoribus, sed qualem expectant boni Christi fideles & praevalent interdum spirituales ac mundi corde quorum conversatio est in caelis.*

Vide in 3. parte, in fine, Ubi de Votis Paupertatis & Castitatis. Necnon in 4. Sabbato hebdomadae 18.

FERIA QVARTA.

QVÆ EST VIGILIA ASCENSIONIS DOMINI. De tertio motivo desiderii sursum ferendi:

Quod illuc suspirare nos faciat, qui in nobis habitat Spiritus Sanctus.

Accipietis virtutem superveniens Spiritus sancti, in vos. Act. 1.

Flabit spiritus eius, & fluent aqua. Pl. 147.

Ad maxillam descendunt, & à maxilla ascendunt usque ad caelum. Eccles. 35.